वेद. आहूतयो वै नामैता यदाहुतय; एताभिर्वै देवान् यजमानो व्हयति तदाहुतीनामाहूतित्वम्. ऊतयः खलु वै ता नाम याभिर्देवा यजमानस्य हवमायंति. ये वै पंथानो या स्रुतयस्ता वा ऊतयस्त उ एवैतत्स्वर्गयाणा यजमानस्य भवंति. तदाहुर्यदन्यो जुहोत्यथ योऽनुचाह यजति च कस्मात्तं होतेत्याचक्षत इति? यद्वाव स तत्र यथाभाजनं देवता अमुमावहामुमावहेत्यावाहयति. तदेव होतुर्होतृत्वं होता भवति होतेत्येनमाचक्षते य एवं वेद ॥ २ ॥

पुनर्वा एतमृत्विजो गर्भं कुर्वंति यं दीक्षयंत्यद्भिरभिषिंचंति. रेतो वा आपः सरेतसमेवैनं तत्कृत्वा दीक्षयंति. नवनीतेनाभ्यंजंत्याज्यं वै देवानां सुरभि घृतं मनुष्याणामायुतं पितॄणां नवनीतं गर्भाणां. तद्यन्नवनीतेनाभ्यंजंति स्वेनैवैनं तद्भागधेयेन समर्धयंत्यांजंत्येनं तेजो वा एतदक्ष्योर्यदांजनं; सतेजसमेवैनं तत्कृत्वा दीक्षयंत्येकविंशत्या दर्भपिंजूलैः पावयंति. शुद्धमेवैनं तत्पूतं दीक्षयंति दीक्षितविमितं प्रपादयंति. योनिर्वा एषा दीक्षितस्य यद्दीक्षितविमितं; योनिमेवैनं तत्स्वां प्रपादयंति. तस्माद्ध्रुवाद्योनेरास्ते च चरति च. तस्माद् ध्रुवाद्योनेर्गर्भा धीयंते च प्र च जायंते. तस्माद्दीक्षितं नान्यत्र दीक्षितविमितादादित्यो ऽभ्युदियाद्वाभ्यस्तमियाद्वापि वाभ्याश्रावयेयु, वाससा प्रोर्णुवंत्युल्बं वा एतद्दीक्षितस्य यद्वास उल्बेनैवैनं तत्प्रोर्णुवंति. कृष्णाजिनमुत्तरं भवत्युत्तरं वा उल्बाज्जरायु. जरायुणैवैनं तत्प्रोर्णुवंति. मुष्टीकुरुते मुष्टी वै कृत्वा गर्भोंतः शेते मुष्टीकृत्वा कुमारो जायते. तद्यन्मुष्टीकुरुते यज्ञंचैव तत्सर्वाश्च देवता मुष्ट्योः कुरुते. तदाहुर्न पूर्वदीक्षिणः संसवो ऽस्ति परिगृहीतो वा एतस्य यज्ञः परिगृहीता देवता. नैतस्यार्तिरस्त्यपरदीक्षिण एव यथा तथेत्युन्मुच्य कृष्णाजिनमवभृथमभ्यवैति. तस्मान्मुक्ता गर्भा जरायोर्जायंते सहैव वाससाभ्यवैति. तस्मात्सहैवोल्बेन कुमारो जायते ॥ ३ ॥